

nerne har lagt vægt på, at der skal sættes på kunst og kultur.

Afslutningsvis vil jeg lige notere, at der generelt i kulturlivet og også blandt de involverede medlemmer af fonde og nævn er en tilfredshed med den måde, hvorpå ændringerne, som blev gennemført med reformen i 2003, fungerer. Jeg synes, det er positivt, at der også finder en dialog sted mellem f.eks. Kunstrådet og politikerne. Det er jo noget, som vi alle sammen kan nyde godt af på sigt.

Kl. 16:54

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Vi fortsætter i ordførerrækken – det går jo stærkt. Næste ordfører er fru Pernille Frahm fra Socialistisk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 16:55

(Ordfører)

Pernille Frahm (SF):

Tak. Som det er blevet sagt heroppefra fra andre ordførere, er det jo forligsstof. Vi har siddet og snakket de her ting igennem, og SF har tilsluttet sig forliget, og selvfølgelig tilslutter vi os også lovforslaget.

Jeg ved godt, ministeren synes, at når man gør det, skal man ikke gå ud med bål og brand, men det vil jeg nu alligevel ikke helt lade være med, for selv om vi har indgået en aftale på det her område, betyder det jo ikke, at SF synes, alt er godt. Der er en række områder, som vi overser, og som vi ikke tager alvorligt. De justeringer, vi laver her, er utrolig minimale, og vi laver dem jo rent faktisk kun, fordi loven skal justeres – fordi der er indgået en aftale om, at den skal justeres. Ellers kunne man godt have en fornemmelse af, at der heller ikke var sket noget på det her område.

Men måske skal man være glad for, har jeg også tænkt, at justeringerne er så minimale, i betragtning af hvad det var for nogle debatter, der cyklede rundt, op til at vi lavede aftalen. Altså, der var jo forslag om, at vi skulle fjerne livsvarige ydelser, og at vi skulle fjerne en hel masse andet; vi skulle skære yderligere ned, og vi skulle stramme yderligere op. I betragtning af, at et af de rigtig, rigtig store problemer, der er på det her område, er, at der er for få frie midler og i det hele taget for få midler, skal man måske være glad for, at de ikke gik hårdere til den fra regeringens og Dansk Folkepartis side, men at det endte sådan nogenlunde med en næsten nulløsning her.

Men al vores snak og alle vores debatter om det her – der har været meget public manage-

ment-snak også ind over kulturen – kan altså ikke skjule, at hovedproblemet nu er, at der mangler penge. Og det mærkes jo endnu tydeligere, fordi finanskrisen betyder, at pengene også hænger lidt mindre løst i virksomhederne. Det betyder, at mange af de lokale arrangementer, meget af det lokale kulturliv, når man kommer uden for København og Århus og Odense, står og falder med, at der er en god lokal sponsor; det kan være den lokale bank eller det lokale tømrerfirma, eller hvad det nu er, der er villig til at lægge penge i, når der skal laves en udstilling eller en forestilling eller en koncert. Det er de midler, der nu bliver skåret på. Så vi står altså over for, at finanskrisen også er ved at blive en kunstkrise, en kulturkrise. Det hjælper vi jo ikke på med det her, fordi vi ikke kan få det løft i de frie midler, som der er brug for på området.

En anden ting, vi heller ikke hjælper på, er det her kafkaske system, som mange kunstnere må opleve, når de kommer i berøring med akasseområdet, som jo slet ikke passer sammen med deres virkelighed. Altså, det kunstneriske arbejdsmarked og det traditionelle arbejdsmarked er to vidt forskellige verdener.

Jeg kan nævne et eksempel: En operasanger, som jeg har talt med, fortæller om, hvordan han bliver bedt om at søge en fast stilling og har prøvet at forklare, at det kan han ikke, fordi han jo sådan set har en fast stilling, den er bare ikke fuldtids, og den stilling, han bliver bedt om at søge, vil forhindre ham i at passe sit job som sanger i Danmarks Radios kor. For han vil ikke kunne fortælle f.eks. en folkeskolelærer eller en folkeskoleleder, at han skal være væk 2 dage i næste uge, for der skal de til Berlin, og så skal han være 3 dage væk om 14 dage, for der skal de til Köln og synge, og så skal han i øvrigt deltage i nogle prøver, hvoraf nogle ligger i dagtimerne. Det er der ingen skolelærere eller skoleledere, der vil finde sig i. Sådan et forsøg på at stykke sin tilværelse sammen ved at søge en fast stilling, f.eks. som musiklærer i folkeskolen, vil derfor betyde, at vi simpelt hen vil miste folk, som har taget en kunstnerisk uddannelse. Vi vil miste dem på det felt, som vi har uddannet dem til, og som vi har postet penge i at uddanne dem til. Det er nogle ting, som vi bliver nødt til snart at forholde os til på kulturområdet, og som vi jo ikke forholder os til denne gang i forbindelse med hele kunststøttedebatten.

Men som sagt: Det er et forlig, og vi støtter det. Det skal være ordene. Tak.